

5 Май.

Цѣлъ день заета отъ работа, не ми остава време, нито за мисълъ, нито пъкъ да пиша впечатления си. Днесъ следъ обѣдъ съмъ по-свободна. До обѣдъ всички ученици сж вече изкжпани, почистени. Паразититѣ изгинаха въ врѣлата вода. На 20 деца ушихме вече по една риза и донове. Тѣ се радватъ и пълниятъ училищния дворъ. Скачатъ и размятатъ крачолитѣ си и ризитѣ си. Подиръ три-четири дни ще иматъ и панталонки и поне по една рубашка. Майкитѣ като отиватъ на работа по нивитѣ все се поотбиваха да видятъ какво работимъ и съ сълзи на очи благодаряха.

Учителката сжщо се съживи. Тя имаше какво да си похапва. Почнаха да донасятъ отъ нѣкои домове млѣко. Азъ виждамъ какъ изведнѣжъ селото ни получи облика отъ преди войната. Навѣсенитѣ лица се проясниха, почна да се чува отъ време на време, макаръ и сдърженъ смѣхъ, но все пакъ смѣхъ. Очитѣ почнаха по-бодро да гледатъ и нова вѣра се всели въ душиѣ на всички.

Татко и Людмила все още засяваха, заедно съ едно момче пазарено отъ съседното село. У дома сжщо настѣпи промѣна. Децата бѣха сити и съ нови дрешки и очичкитѣ имъ свѣтнаха.

Червения кръстъ, който обемаше изцѣло гърдитѣ ми бѣше станалъ пжтеводна звѣзда къмъ добро и радостъ. Не ми остава минутка свободно време. При мене сж майки, баби, съ деца и безъ деца, искатъ съвети искатъ цѣрове.

Мизерията бѣше оставила своитѣ следи. Децата мрътъ и поради тежкото боледуване на свещеникътъ закопаваха ги безъ опело. Трѣбва да се предприеме нѣщо за спиране на тоя ужасенъ и смъртоносенъ бичъ. Утре ще тръгнемъ съ учителката, или съ Людмила и ще прегледамъ всички малки дечици, за да разбере отъ що умиратъ.

Татко се прибра и лицето му е добило нѣкакво невиджано до сега отъ менъ очарование.

— Тате, ти си много доволенъ. Душата ти се радва, да нѣма нѣкаква новина?